SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1859. **Zondag 20 November** **No. 47.**

PARAMARIBO, 19 NOVEMBER 1859.

Op de plantaadje *Zeezigt* aan de *Motkreek*, heeft ll. Dingsdag een hevige brand gewoed, waarbij een blok negerhuizen eene prooi der vlammen is geweest. De oorzaak van den brand is als nog onbekend.

In een der jongste nummers van de Demerarijsche *Royal Gazette* treffen wij het volgende aan:

„Het schip *Queen of the East* is in de afgeloopen week naar Calcutta vertrokken met 374 Koelies, die van hun regt op een vrijen terugtogt gebruik maakten. Deze terugkeerende immigranten namen met zich ongeveer 36,000 doll. aan specie mede, behalve gouden en zilveren munten en sieraden geschat op 10,000 doll. meer — gelijk staande met 9,600 p. st. — Meer dan 80 anderen, in het bezit van ongeveer 8000 doll. zouden hunne landgenooten vergezeld hebben, doch veranderden van plan, en verkozen, ten minste nog eenigen tijd in de Kolonie te verblijven. Dusdanige feiten zijn welsprekender dan alles wat men zoude kunnen aanvoeren tot staving van de verzekering, dat de immigranten goed behandeld worden en dat zij, bij eenigen ijver, in weinige jaren naar hun land met eene voor hen kleine fortuin kunnen terugkeeren. Wij kennen een geval, waarbij de niet-gecontracteerde arbeiders bij het vol laden van riet-ponten, bijna zonder uitzondering, eenparig het werk verlieten, na 1 sh. 6 d. (*f* 0.90) verdiend te hebben, terwijl de Koelies vrijwillig doorwerkten en ieder 4 sh. 2 d. (*f* 2.50) verdienden."

Het *Journal des Débats* behelsde onlangs een zeer scherp artikel tegen de [illegible] die door Engeland in de kwestie tusschen Spanje en Marokko wordt gevolgd. Het blad toont aan, dat het eenige argument van Engeland, namelijk dat Gibraltar zou worden verzwakt door eene uitbreiding van het gezag van Spanje in Marokko, eene volslagen ongerijmdheid daarstelt; want al zou het beweerde feit waar zijn, wat raakt dit Spanje? Van die mogendheid zal men toch wel niet kunnen vergen, dat zij zich nog langer ongestraft door de Marokkanen laat hoonen en beleedigen, alléén om de strategische kracht van Gibraltar niet te verzwakken. Engeland heeft dan ook zelf ingezien dat het met zulk eene onbeduidende argumentatie niet op den voorgrond mogt treden; daarom durfde het niet de zijde van Marokko te kiezen, maar bood het Spanje zijne bemiddeling aan. Dat aanbod werd van de hand gewezen, en zeer teregt, daar die barbaarsche volkstammen moeten worden gestraft door dengeen dien zij hoonden; eene minnelijke schikking door tusschenkomst van een derde, zou den invloed van Spanje in die gewesten voor altijd hebben vernietigd. Wat nu zal Engeland doen? En bij de beantwoording dier vraag gaat het anders zoo kalme *Journal des Débats* zeer ver, want het tart Engeland als het ware uit. Het brengt in herinnering wat vroeger in de kwestie met de *Charles Georges* geschiedde; het bood even als nu zijne bemiddeling aan, doch die bemiddeling werd niet slechts door Frankrijk van de hand gewezen, maar een Fransch schip begaf zich intusschen naar Portugal, drong in de haven van Lissabon door, maakte zich daar van het kwestieuse schip meester en keerde er zegevierend naar Frankrijk mede terug. Strikt genomen, had Engeland toen misschien regt gehad om de zijde van Portugal tegen Frankrijk te kiezen, maar Frankrijk was eene *magtige* mogendheid; Engeland dacht er nog eens over na, en liet Portugal in den steek. Zal Engeland nu tegenover Spanje eene andere gedragslijn volgen? Het is schier ondenkbaar, want dán zou de Britsche regering zelve het bewijs leveren, dat zij niet strijdt voor beginselen, maar dat zij hare handelingen en hare staatkunde inrigt naar de [illegible] zwakte der tegenpartij.

Het blad zegt ten slotte, dat de onderdrukking door Engeland van de vrijheid van handelen van Spanje, in dit geval een *scandale* zou zijn, en eindigt met de verklaring, dat Spanje in deze kwestie op de goedkeuring van Europa en op de sympathie van Frankrijk rekenen kan.

In een tweede artikel zeide het blad vernomen te hebben dat de interventie van Engeland er toe geleid heeft om Marokko te doen besluiten aan al de begeerten van Spanje te voldoen. Hierdoor hoopt Engeland een oorlog voorkomen te hebben, die het ongaarne in deze streken zou zien uitbarsten; maar het *Journal des Débats* is in deze kwestie oorlogszuchtig geworden, en spoort de Spaansche regering aan om de Marokkanen te beoorlogen, onverschillig of zij aan de eischen van Spanje voldoen of niet voldoen. Het blad acht het noodig dat de Spanjaarden tot elken prijs met Marokko oorlog voeren, ten einde die barbaarsche volkstammen voor goed tot hun pligt gebragt worden. Het voorziet wel is waar dat Spanje bevreesd zal wezen dat Engeland, zijne goede diensten op eene zoo in het oog loopende wijze verworpen ziende, zich op de eene of andere wijze in den strijd zal mengen, maar is tevens van gevoelen, dat die vrees geheel ongegrond is en staaft die bewering met het voorbeeld van hetgeen vroeger tusschen Frankrijk en Engeland gebeurd is. Er was een tijd, dat Engeland eveneens van den keizer van Marokko verworven had, dat hij aan Frankrijk alle gevraagde concessien zou doen, maar Frankrijk stoorde zich daar niet aan, de prins van Joinville kastijdde Tanger en Mogador, de maarschalk Bugeaud dreef het Marokkaansche leger aan de oevers der Isly uiteen — en de goede verstandhouding tusschen Frankrijk en Engeland werd daardoor geen oogenblik gestoord. Het *Journal des Débats* geeft Spanje dan ook den raad om ten deze zoo mogelijk het voorbeeld van Frankrijk te volgen.

— De algemeene aandacht is gevestigd op de laatste berigten uit Konstantinopel, waarmede de volgende bijzonderheden omtrent de zamenzwering tegen den Sultan zijn bekend geworden: Deze zamenzwering had namelijk ten doel, niet alleen den Sultan, maar ook zijne geheele familie en de voornaamste leden van het ministerie door een moordaanslag uit den weg te ruimen, ten einde zijn broeder Abdul Aziz op den troon te plaatsen. Onder de zamenzweerders bevond zich ook Hussan Pacha, bevelhebber der vestingen aan de Zwarte Zee, die, eenigen tijd geleden gewaarschuwd zijnde, dat een zijner officieren met de zaak bekend was geworden, oogenblikkelijk besloot om het gevaar, hetwelk hij voor zich zelven daarin zag, van zich af te weren, door het geheele plan der zamenzwering aan den minister van oorlog mede te deelen, met de verklaring, dat hij zelf als lid daaraan had deelgenomen, ten einde, in het belang van den Sultan, zooveel te beter achter het geheim te komen. De minister, aan wien hij tevens eene lijst der zaamgezworenen had ter hand gesteld, scheen evenwel kwaad vermoeden op te vatten; hij deed Hussan Pacha, in weerwil van al zijne schoonklinkende woorden, terstond arresteren en nam ten spoedigste, in overleg met den minister van politie, de noodige maatregelen om zich van de schuldigen meester te maken. Dit alles gebeurde des Donderdags en reeds waren den daarop volgenden Zondag 1500 personen in verzekerde bewaring gesteld, onder welke men verschillende hoofd officieren van de landmagt en zelfs voorname leden der geestelijkheid opmerkte. Uit het voorloopig verhoor is gebleken, dat het plan op ruime schaal was aangelegd en 23 Sept. na zonsondergang moest ten uitvoer worden gebragt, terwijl alle noodige toebereidselen zoo naauwkeurig en voorzigtig waren berekend, dat het zonder die buitengewone omstandigheid volkomen zou gelukt zijn. Volgens eene daarbij gemaakte bepaling zouden de Christenen gespaard en de hotels der ambassades door gewapende manschappen beveiligd worden. Een gedeelte van de leden was belast met de uitvoering van dezen maatregel, terwijl anderen met een bepaald aantal manschappen de paleizen van den Sultan, [illegible], om die daartoe aangewezen personen om het leven te brengen. De ministers, op wie de zamenzweerders het voornamelijk hadden gemunt waren: Ali pacha, Fuad-pacha, de minister van oorlog en de Kapudan-pacha. Vervolgens zou Abdul-Aziz tot Sultan geproclameerd en met de zamenstelling van een nieuw bestuur belast worden, waartoe hij de keuze zou hebben uit eene voordragt, welke hem door de zaamgezworenen zoude worden aangeboden. Het complot had voorts zijne vertakkingen tot in de verst afgelegen provincien des rijks. De voornaamste schul-

---

WIE NOOIT ZIJN BROOD IN TRANEN AT!

Eene historische schets.

(*Vervolg van No* 45)

„Storm daar buiten, maar vrede daar binnen; laat het altijd zoo blijven, o mijn God!" sprak zij zacht, terwijl zij de hand op het hart drukte, „o vrede, liefelijke vrede, wanneer zult gij weder van den hemel op ons nederdalen! o vrede!"

Langzaam stierf dat woord op hare lippen weg, langzaam sloot zij de oogen en God zond haar den broeder van den vrede, opdat hare matte oogen verkwikt en zij zelve versterkt zou worden na de doorgestane vermoeijenissen en ontberingen van den afgeloopen dag.

De storm loeide den geheelen nacht voort, maar in de ooren der slapende klonk hij als een wiegelied, die hen in verkwikkende rust deed voortsluimeren.

Eerst bij het aanbreken van den dag werd het weder levendig in de hut. Vrouw Catharina kwam om het uitgedoofde vuur aan den haard weder aan te leggen; de beide dames stonden huiverend van koude op om zich tot de verdere reis gereed te maken. Ook buiten de hut werd het levendig: de reiskoets met zes paarden bespannen rolde voor de deur, terwijl de opperkamerheer von Schladen eerbiedig aan de deur klopte en verlof verzocht om te mogen binnentreden.

De gravin liet hem komen en beantwoordde zijne vraag, of zij goed gerust had met een vriendelijken lach. „Ik heb goed geslapen," sprak zij, „en gevoel mij thans sterk en krachtig genoeg om dadelijk onze reis te vervolgen."

„Binnen vier uren zijn wij te Königsberg," sprak von Schladen; „het is een heerlijke heldere wintermorgen; de sneeuwjagt heeft opgehouden te woeden en de zon zal spoedig weder schijnen."

„De zon zal spoedig weder schijnen," herhaalde de gravin ernstig, „dat zijn schoone en troostrijke woorden; mogen zij voor ons allen vervuld worden! Ik wil snel naar Königsberg vertrekken, want daar althans schijnt eene zonnestraal voor mij; ik zal daar mijne kinderen vinden en ook mijn echtgenoot zal er spoedig uit het Russische leger aankomen."

De heer von Schladen trad eenige schreden naderbij en sprak zacht fluisterend: „De koning bevindt zich reeds te Königsberg, mevrouw. Ik sprak zoo even een boer, den eigenaar van deze hut, die regtstreeks van Königsberg komt. Hij heeft den geheelen nacht doorgeloopen en verliet de stad gisteren avond, juist toen de koning en zijn gevolg uit het Russische leger terugkeerde."

„En heeft die man ook andere berigten mede gebragt?" vroeg de dame driftig.

„Te Königsberg was het gerucht verspreid, dat de Franschen met versnelde marschen uit Posen aanrukten en, daar ook de Russen hunne kolonnes in beweging bragten, vermoedt men dat er spoedig slag geleverd zal worden."

De dame snelde naar de deur. „Haasten wij ons te vertrekken," sprak zij; maar op eenmaal verbleekte zij en moest tegen den muur aanleunen.

„O," fluisterde zij zacht, „welke zwakke, ellendige wezens zijn wij toch! De ziel heeft kracht genoeg om het ergste te verdragen, maar het ligchaam is zoo zwak, dat het zelfs door twaalf uren ontbering overwonnen wordt!"

Juist trad vrouw Catharina de deur binnen en toen zij de dame zoo bleek en vermoeid voor de deur zag staan, snelde zij naar haar en vroeg deelnemend naar de reden van hare bleekheid en afgematheid.

„Ik zal het u zeggen, goede vrouw," fluisterde de dame treurig glimlagchende, „ik heb honger."

„O mijn God!" zuchtte de heer von Schladen, „en wij hebben niets tot versterking en verkwikking medegenomen."

„Maar ik heb iets tot verkwikking van de schoone dame," sprak Catharina, „ik dacht wel dat voorname lieden ook moeten eten en niet genoeg hebben aan de prachtige kleederen en de weelde die hen omringt, maar dat zij, even zoo als wij, gemeene lieden, iets in de maag moeten hebben. Zie maar, daar komt Martha al met het ontbijt."

En werkelijk kwam Martha de deur binnen; zij had eene kom dampende versche melk in de hand.

„Drink dat," sprak Catherina, de kom aan de gravin toereikende, „dat zal u versterken; het is lekkere geitenmelk, zoo goed als de steêlui die nooit drinken, en zoo warm, als gij ze ook niet krijgt, want niet het vuur, maar de lieve God heeft ze gewarmd, de lieve God die aan mijne arme geiten leven en warmte gaf. Drink dus in Gods naam!"

„Zoo schoon en hartelijk is mij nog nooit voorgeschonken," sprak de gravin vriendelijk tot de boerin, „ik zal uwe woorden in het geheugen houden en in Gods goeden naam drinken, wanneer gij, gravin Truchsesz en ook gij heer von Schladen, zulk eene kop melk kunt krijgen."

„Wij zullen ook wel iets krijgen," sprak de gravin, „wij bidden uwe Ma... de genadige vrouw gerust te drinken."

De gravin zette de kom op de vensterbank neder, zonder die met de lippen aan te raken. „Gij ziet dat ik wacht," sprak zij, „haast u dan!"

Toen snelde zij zelve naar de schoorsteenplank, nam er twee kleine aarden kopjes af en reikte die aan vrouw Catherina over om ze te vullen.

„En hebt gij niets voor de dame te eten?" vroeg de heer von Schladen zacht.

„Alleen een stuk oudbakken roggebrood," antwoordde de vrouw, „maar dat zal te hard zijn voor de kleine tanden van de gravin."

„Geef het maar," antwoordde deze, „mijne tanden zullen er goed in bijten."

Vrouw Katrien nam nu een groot brood uit de kast aan den muur; zij sneed er een dik stuk af en bood het op den blanken tinnen schotel, haar pronkstuk, de dame aan.

Deze brak er een stuk af en tegen het venster leunend, begon zij haar sober maal te nuttigen, dat nu uit geitenmelk en roggebrood bestond.

(*Wordt vervolgd*)

HANDELSBERIGTEN.

Amsterdam, 11n. October 1859.

Suiker. Blijft lusteloos; van Surinaamsch weinig voorraad zijnde de notering van *f* 24 à *f* 33.

Koffij. Zonder verandering.

Katoen. Nominaal.

Rum. *f* 12 à *f* 20.

Arrowroot. 25 cent.

Toncaboonen *f* ½ à *f* 1.

Hout. Zonder handel.

Cacao. *f* 35.

Den 14den.

Suiker. Blijft flaauw.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Door- en ten huize van den Vendumeester A. Salomons.

Donderdag den 10 November 1859.

Het Huis en Erf, gelegen op den hoek van de *Watermolen-* en *Keizerstraten*, La. A No. 200. — *f* 3,900.

Het Huis en Erf, aan de *Oranjestraat*, La. A No. 4 — *f* 3.900.

Het Huis en Erf, aan de *Graven-* of *Soldatenstraat*, La. B No 30. — *f* 2000. — Allen opgehouden en aankomende J. H. C. Wolff.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 11n. November 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Christiaan Jan Elsevier en Maria Catharina Orna, ook genaamd Maria Carolina Orna.

Charles Christiaan Wijbers en Josina Cornelia de Vries, ook genaamd Cornelia Josina de Vries.

Op den 11den October 1859, is in het district *Nickerie*, aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Gerrit Lodewijk Batenburg en Anna Elisabeth Catharina Palthe Wesenhagen.

Zullende dit huwelijk op den 23 November e. k. in *Nickerie* voltrokken worden.

Van den 5n, tot den 12n. November 1859, zijn ingeschreven, als overleden:

Den 5den, Jan Schippers, 67 jaren.

Den 6den, Anna Maria Louis, 56 jaren.

Idem, Marianus Luff, 42 jaren.

Den 7den, Blauwtje Leiden, 60 jaren n. g.

Den 8sten, Adriana Paulina Orueloodt, 1 jaar en 3 maanden.

Den 9den, Jan Vlijt, 47 jaren.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Aanbesteding.

De Chef van het Bouwdepartement zal aan den minst inschrijvende onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur aanbesteden:

Het overvoeren van eene partij HOUT WAREN naar *Nederland*, ten behoeve van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken.

De voorwaarden liggen ter visie ten bureele van den Chef van het Bouwdepartement.

De inschrijvingsbilletten zullen ten gemelden bureele tot op aanstaanden Dingsdag den 15n. dezer, 's voormiddags ten *tien* ure worden ingewacht en geopend, waarbij gegadigden der inschrijvende kunnen tegenwoordig zijn.

De provisionele Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal op Dingsdag den 15 dezer, in het locaal van dat Departement, des namiddags om 4 uren door den Vendumeester J. F. Favereij publiek doen verkoopen:

1. Het Erf met het daaropstaande Gebouw, gelegen aan den hoek van de *Rust en Vredestraat* en *Hoogestraat*, bekend onder N. W. La. E No. 326 N. W. La. D No. 761, aankomende den boedel S. F. Flu.

2. Het Erf met de daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Zwartenhovenbrug* en hoek van de *Pontewerfstraten*, bekend onder N. W. La. F No 18, O. W. La. D No. 488, aankomende den boedel P. J. Jeger, Echtgenoot van P. Mac George.

3. Het Huis en Erf met de Achtergebouwen, staande en gelegen aan de *Maagdenstraat*, bekend onder N. W. La. C. 12, O. W. La. C No 150, aankomende den boedel C. W. Knauf.

De bewijzen van eigendom en veilconditien liggen ter visie aan het Departement voornoemd.

alsmede:

Meubelen, Huisraad, Lijfskleederen, en eenige *Houtwaren*, aankomende de boedels C. W. Knauf en T. Allen, en de slaven *Jansje* en hare kinderen *André* en *Salina*, behoorende tot eerstgenoemden boedel.

ADVERTENTIËN.

Liefdadigheids-Loterij voor METTRAY.

Het HOOFDBESTUUR van de *Mettraij Maatschappij*, den wensch voedende om deze LOTERIJ zoo spoedig doenlijk voortgang te doen hebben, noodigt de vriendelijke deelnemers, die hunne nommers nog niet hebben ontvangen, beleefdelijk uit, om zoo goed te willen zijn, van ten huize van den ondergeteekende, te laten afhalen. (....)

Zoodra dit zal zijn geschied, zal de schoone VERZAMELING van VOORWERPEN ook nog een paar avonden voor de trekking, ter bezigtiging worden ten toon gesteld, waarvan nadere aankondiging zal gedaan worden.

Paramaribo, den 7 November 1859.

C. CONRADI,
Secretaris.

(15086) BENOODIGD voor de Plantages *Visserszorg* en *Maria Petronella*:

amerikaansche WAREN.

Volgens lijst en voorwaarde liggende ten kantore van WM. HUMPHREYS, alwaar de inschrijvings-billetten worden ingewacht tot WOENSDAG den 16 November 1859, des voormiddags ten 10 ure.

(....) De ondergeteekende zal aan den minst inschrijvende, mits goedgekeurd aanbesteden:

De levering van UITDEELINGS GOEDEREN,

ten behoeve de Slavenmagt van den Houtgrond *Berlijn*, ingevolge voorwaarden ter *visie* liggende op de Houtmarkt.

De inschrijvings billetten vergezeld van monsters, worden ingewacht, en geopend op ZATURDAG den 19den dezer, des morgens om 10 uren.

Paramaribo, den 12 November 1859.

W. J. G. LABAD qq. W. SHIELDS.

[....] A. SALOMONS zal Dingsdag e. k. verkoopen:

Provisien, Stukgoederen, *Hammen*, enz.

A. SALOMONS

Vendumeester,

zal op DINGSDAG e. k. des morgens om 9 uren verkoopen:

Eene partij een en anderhalf duims Wane en Kopie PLANKEN,

te bezigtigen voor de deur van de markt van den Houtgrond *Berlijn.* (....)

Attentie.

Op DINGSDAG e. k. des namiddags om 4 uren zal ten huize van den Heer J. H. C. WOLFF worden verkocht.

Meubelen, Glaswerk, Goud, Zilver, enz.

De GOEDEREN zijn op den dag des verkoops te bezigtigen.

Voorts te KOOP:

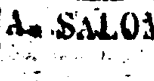

De HUIZEN,

te bevragen bij den Vendumeester A. SALOMONS. (....)

[....] De EXECUTEUREN des boedels JOSEPH NICOLAAS THIJM, zullen over *zes* weken, publiekelijk doen verkoopen:

De *helft* in de Plantage *La Poule*, en den daaraan behoorenden Grond TYROL c. a. gelegen aan de rivier *Saramacca*, aankomende den opgemelden Boedel.

Paramaribo, den 2 November 1859.

De Executeuren voornoemd,
W. P. KAERSENHOUT,
mede voor M. E. THIJN.

CREDITEUREN van nu wijlen den Heer E. SIMONS Pz. worden verzocht opgaaf hunner vorderingen te doen bij J. E. SIMONS.

Voorts over *zes* weken dag en datum nader te bepalen zal publiekelijk worden verkocht het ERF en de daaropstaande GEBOUWEN gelegen aan den hoek van de *Wed. en Rust en Vredestraat*, N. W. La. D. No. 52 en O. W. La. D No. 242, aankomende gemelden Boedel. (....)

W. B. WHITE,

Beëedigde Translateur in de *Engelsche taal*, beveelt zich aan als zoodanig in de gunst van belanghebbenden.

Hij is tevens genegen om grondig onderrigt in die taal te geven en garandeert daarbij eenige zuivere en welluidende uitspraak.

Woonplaats:
Schuins over de Societeit
van den Heer J. HECHT (....)

Ontpakt en tegen *Gereed Geld* te bekomen bij

J. J. P. WESSELS.

De welbekende *Aurora Jupiter en Franganeia*

SIGAREN.

Alsmede:

Het merk *Lola Montes* à *f* 8 per mille. [....]

J. VAN GELDER

heeft ontvangen per de *Plata*:

Opgemaakte Dames HOEDEN

MANTILLES.

Afgepaste *Kleedjes*

Kinder HESJES en JURKJES

Linten, Bloemen, Veeren

AGREMENTEN, HANDSCHOENEN en verdere *Modewaren*,

Flambards, Gemaakte *Rokken, Jassen, Broeken* en *Hemden*, *Schoenen* in soorten, enz. enz. enz.

Voornemens zijnde in het aanstaande jaar te vertrekken, biedt hij boven staande en zijne andere voorradige GOEDEREN tegen ZEER goedkoope prijzen, mits à CONTANT aan.

Zijne DEBITEUREN worden vriendelijk verzocht hun verschuldigde te willen aanzuiveren ten einde hem niet tot het aanwenden van onaangename maatregelen te noodzaken.

MICHEL JUDA

heeft wederom ontvangen en biedt tegen *matige prijzen* te koop aan:

Provisien, Dranken,

SIGAREN van *f* 20 tot *f* 80 per mille, Patent OLIE in groote pullen,

Specerijen

en veel meer andere Goederen. (....)

Te Koop:

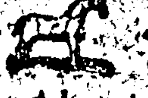

Een extra *RIJ-* en *TREKPAARD.*

Adres ter dezer Drukkerij. (....)

De ondergeteekende heeft ontvangen per *Plata* en biedt à CONTANT te koop:

Z. M. *Kaas* à 45 cents per pond,

Edammer Kaas à *f* 1.50 per stuk,

Nieuwe HARING in tobbetjes (van 12 stuks) à *f* 3,

Per Plantadje Dordrecht:

***Secretaris KOEK* in trommels,**

BANKET, *geassorteerd* in glazen stopflesschen,

Blikken ingelegd VLEESCH, VISCH WILD, GROENTEN etc.

POMADE en HAAROLIE in kistjes van 1 douzijn,

Groote BROODSUIKERS,

***OLIJF OLIE* in groote en kleine flesschen,**

In voorraad

Kleine dubbeld geraffin. *Broodsuikers,*

BRANDON'S 1e kwaliteit Compositie *KAARSEN,*

IJzeren Potten,

Engelsche Geele, ZEEP in kisten Van 50 en 60 p.,

Dubb. Princesse *BIER* in kruiken alhier geldpt à *f* 4 — per douzijn

etc., etc., etc.

JOHN MILLAR.

Saramaccastraat. (15088)

S. DEL CASTILHO

heeft de eer het geacht publiek te berigten, dat hij alweder voorzien is van *Nieuwe Materialen* en een keurig assortiment *ETUIS, LIJSTEN*, etc. en hij weder in de gelegenheid is

Welgelijkende Portretten,

te vervaardigen tegen *f* 2.50, 5 en hooger.

Paramaribo, den 5 November 1859.

(15087)

De Pillen van Holloway

zijn ontegensprekelijk het beste van alle bestaande middelen voor *borstkwalen* en *hoest*. Het aantal genezingen door deze pillen bewerkt in de Nederlanden, een wo... bij voorbeeld in gevallen van verouderde borstkwalen en hoest, laten bij allen die er gebruik van hebben gemaakt geen twijfel over, dat zij alle andere middelen ver overtreffen. Wanneer de lijder in het gebruik dezer pillen eenigen tijd volhardt, dan is zijn herstel zeker, zelfs daar waar elk ander middel faalt; en het is eene onbetwistbare waarheid, dat iedere gal- en leverziekte spoedig wordt genezen door dit onwaardeerbaar middel.

Deze *PILLEN* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. de VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1 *f* 3 en *f* 5 en Zalf à *f* .20. (....)

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE

SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1859. **Zondag 20 November** **No. 47.**

PARAMARIBO, 19 NOVEMBER 1859.

Op de plantaadje *Zeezigt* aan de *Motkreek*, heeft ll. Dingsdag een hevige brand gewoed, waarbij een blok negerhuizen eene prooi der vlammen is geweest. De oorzaak van den brand is als nog onbekend.

In een der jongste nummers van de Demerarijsche *Royal Gazette* treffen wij het volgende aan:

„Het schip *Queen of the East* is in de afgeloopen week naar Calcutta vertrokken met 374 Koelies, die van hun regt op een vrijen terugtogt gebruik maakten. Deze terugkeerende immigranten namen met zich ongeveer 36,000 doll. aan specie mede, behalve gouden en zilveren munten en sieraden geschat op 10,000 doll. meer — gelijk staande met 9,600 p. st.— Meer dan 80 anderen, in het bezit van ongeveer 8000 doll. zouden hunne landgenooten vergezeld hebben, doch veranderden van plan, en verkozen, ten minste nog eenigen tijd in de Kolonie te verblijven. Dusdanige feiten zijn welsprekender dan alles wat men zoude kunnen aanvoeren tot staving van de verzekering, dat de immigranten goed behandeld worden en dat zij, bij eenigen ijver, in weinige jaren naar hun land met eene voor hen kleine fortuin kunnen terugkeeren. Wij kennen een geval, waarbij de niet-gecontracteerde arbeiders bij het vol laden van riet-ponten, bijna zonder uitzondering, eenparig het werk verlieten, na 1 sh. 6 d. (ƒ 0.90) verdiend te hebben, terwijl de Koelies vrijwillig doorwerkten en ieder 4 sh. 2 d. (ƒ 2.50) verdienden."

Het *Journal des Débats* behelsde onlangs een zeer scherp artikel tegen de [illegible] die door Engeland in de kwestie tusschen Spanje en Marokko wordt gevolgd. Het blad toont aan, dat het eenige argument van Engeland, namelijk dat Gibraltar zou worden verzwakt door eene uitbreiding van het gezag van Spanje in Marokko, eene volslagen ongerijmdheid daarstelt; want al zou het beweerde feit waar zijn, wat raakt dit Spanje? Van die mogendheid zal men toch wel niet kunnen vergen, dat zij zich nog langer ongestraft door de Marokkanen laat hoonen en beleedigen, alléén om de strategische kracht van Gibraltar niet te verzwakken. Engeland heeft dan ook zelf ingezien dat het met zulk eene onbeduidende argumentatie niet op den voorgrond mogt treden; daarom durfde het niet de zijde van Marokko te kiezen, maar bood het Spanje zijne bemiddeling aan. Dat aanbod werd van de hand gewezen, en zeer teregt, daar die barbaarsche volkstammen moeten worden gestraft door dengeen dien zij hoonden; eene minnelijke schikking, door tusschenkomst van een derde, zou den invloed van Spanje in die gewesten voor altijd hebben vernietigd. Wat nu zal Engeland doen? En bij de beantwoording dier vraag, gaat het anders zoo kalme *Journal des Débats* zeer ver, want het tart Engeland als het ware uit. Het brengt in herinnering wat vroeger in de kwestie met de *Charles Georges* geschiedde; het bood even als nu zijne bemiddeling aan, doch die bemiddeling werd niet slechts door Frankrijk van de hand gewezen, maar een Fransch schip begaf zich intusschen naar Portugal, drong in de haven van Lissabon door, maakte zich daar van het kwestieuse schip meester en keerde er zegevierend naar Frankrijk mede terug. Strikt genomen, had Engeland toen misschien regt gehad om de zijde van Portugal tegen Frankrijk te kiezen, maar Frankrijk was eene *magtige* mogendheid; Engeland dacht er nog eens over na, en liet Portugal in den steek. Zal Engeland nu tegenover Spanje eene andere gedragslijn volgen? Het is schier ondenkbaar, want dan zou de Britsche regering zelve het bewijs leveren, dat zij niet strijdt voor beginselen, maar dat zij hare handelingen en hare staatkunde inrigt naar de mate van magt of zwakte der tegenpartij. Het blad zegt ten slotte, dat de onderdrukking door Engeland van de vrijheid van handelen van Spanje, in dit geval een *scandale* zou zijn, en eindigt met de verklaring, dat Spanje in deze kwestie op de goedkeuring van Europa en op de sympathie van Frankrijk rekenen kan.

In een tweede artikel zeide het blad vernomen te hebben dat de interventie van Engeland er toe geleid heeft om Marokko te doen besluiten aan al de begeerten van Spanje te voldoen. Hierdoor hoopt Engeland een oorlog voorkomen te hebben, die het ongaarne in deze streken zou zien uitbarsten; maar het *Journal des Débats* is in deze kwestie oorlogsuchtig geworden, en spoort de Spaansche regering aan om de Marokkanen te beoorlogen, onverschillig of zij aan de eischen van Spanje voldoen of niet voldoen. Het blad acht het noodig dat de Spanjaarden tot elken prijs met Marokko oorlog voeren, ten einde die barbaarsche volkstammen voor goed tot hun pligt gebragt worden. Het voorziet wel is waar dat Spanje bevreesd zal wezen dat Engeland, zijne goede diensten op eene zoo in het oog loopende wijze verworpen ziende, zich op de eene of andere wijze in den strijd zal mengen, maar is tevens van gevoelen, dat die vrees geheel ongegrond is en staaft die bewering met het voorbeeld van hetgeen vroeger tusschen Frankrijk en Engeland gebeurd is. Er was een tijd, dat Engeland eveneens van den keizer van Marokko verworven had, dat hij aan Frankrijk alle gevraagde concessien zou doen, maar Frankrijk stoorde zich daar niet aan, de prins van Joinville kastijdde Tanger en Mogador, de maarschalk Bugeaud dreef het Marokkaansche leger aan de oevers der Isly uiteen — en de goede verstandhouding tusschen Frankrijk en Engeland werd daardoor geen oogenblik gestoord. Het *Journal des Débats* geeft Spanje dan ook den raad om ten deze zoo mogelijk het voorbeeld van Frankrijk te volgen.

— De algemeene aandacht is gevestigd op de laatste berigten uit Konstantinopel, waarvan de volgende bijzonderheden omtrent de zamenzwering tegen den Sultan zijn bekend geworden: Deze zamenzwering had namelijk ten doel, niet alleen den Sultan, maar ook zijne geheele familie en de voornaamste leden van het ministerie door een moordaanslag uit den weg te ruimen, ten einde zijn broeder Abdul-Aziz op den troon te plaatsen. Onder de zamenzweerders bevond zich ook Hussan Pacha, bevelhebber der vestingen aan de Zwarte Zee, die, eenigen tijd geleden gewaarschuwd zijnde, dat een zijner officieren met de zaak bekend was geworden, oogenblikkelijk besloot om het gevaar, hetwelk hij voor zich zelven daarin zag, van zich af te weren, door het geheele plan der zamenzwering aan den minister van oorlog mede te deelen, met de verklaring, dat hij zelf als lid daaraan had deelgenomen, ten einde, in het belang van den Sultan, zooveel te beter achter het geheim te komen. De minister, aan wien hij tevens eene lijst der zaamgezworenen had ter hand gesteld, scheen evenwel kwaad vermoeden op te vatten: hij deed Hussan Pacha, in weerwil van al zijne schoonklinkende woorden, terstond arresteren en nam ten spoedigste, in overleg met den minister van politie, de noodige maatregelen om zich van de schuldigen meester te maken. Dit alles gebeurde des Donderdags en reeds waren den daarop volgenden Zondag 1500 personen in verzekerde bewaring gesteld, onder welke men verschillende hoofd officieren van de landmagt en zelfs voorname leden der geestelijkheid opmerkte. Uit het voorloopig verhoor is gebleken, dat het plan op ruime schaal was aangelegd en 23 Sept. na zonsondergang moest ten uitvoer worden gebragt, terwijl alle noodige toebereidselen zoo naauwkeurig en voorzigtig waren berekend, dat het zonder die buitengewone omstandigheid volkomen zou gelukt zijn. Volgens eene daarbij gemaakte bepaling zouden de Christenen gespaard en de hotels der ambassades door gewapende manschappen beveiligd worden. Een gedeelte van de leden was belast met de uitvoering van dezen maatregel, terwijl anderen met een bepaald aantal manschappen de paleizen van den Sultan [illegible] om die daartoe aangewezen personen om het leven te brengen. De ministers, op wie de zamenzweerders het voornamelijk hadden gemunt waren: Ali pacha, Fuad-pacha, de minister van oorlog en de Kapudan-pacha. Vervolgens zou Abdul-Aziz tot Sultan geproclameerd en met de zamenstelling van een nieuw bestuur belast worden, waartoe hij de keuze zou hebben uit eene voordragt, welke hem door de zaamgezworenen zoude worden aangeboden. Het complot had voorts zijne vertakkingen tot in de verst afgelegen provincien des rijks. De voornaamste schul-

WIE NOOIT ZIJN BROOD IN TRANEN AT!

Eene historische schets.

(*Vervolg van No 45*)

„Storm daar buiten, maar vrede daar binnen; laat het altijd zoo blijven, o mijn God!" sprak zij zacht, terwijl zij de hand op het hart drukte, „o vrede, liefelijke vrede, wanneer zult gij weder van den hemel op ons nederdalen! o vrede!"

Langzaam stierf dat woord op hare lippen weg, langzaam sloot zij de oogen en God zond haar den broeder van den vrede, opdat hare matte oogen verkwikt en zij zelve versterkt zou worden na de doorgestane vermoeijenissen en ontberingen van den afgeloopen dag.

De storm loeide den geheelen nacht voort, maar in de ooren der slapende klonk hij als een wiegelied, die hen in verkwikkende rust deed voortsluimeren.

Eerst bij het aanbreken van den dag werd het weder levendig in de hut. Vrouw Catharina kwam om het uitgedoofde vuur aan den haard weder aan te leggen; de beide dames stonden huiverend van koude op om zich tot de verdere reis gereed te maken. Ook buiten de hut werd het levendig: de reiskoets met zes paarden bespannen rolde voor de deur, terwijl de opperkamerheer von Schladen eerbiedig aan de deur klopte en verlof verzocht om te mogen binnentreden.

De gravin liet hem komen en beantwoordde zijne vraag, of zij goed gerust had met een vriendelijken lach. „Ik heb goed geslapen," sprak zij, „en gevoel mij thans sterk en krachtig genoeg om dadelijk onze reis te vervolgen."

„Binnen vier uren zijn wij te Köningsberg," sprak von Schladen; „het is een heerlijke heldere wintermorgen; de sneeuwjagt heeft opgehouden te woeden en de zon zal spoedig weder schijnen."

„De zon zal spoedig weder schijnen," herhaalde de gravin ernstig, „dat zijn schoone en troostrijke woorden; mogen zij voor ons allen vervuld worden! Ik wil snel naar Königsberg vertrekken, want daar althans schijnt eene zonnestraal voor mij; ik zal daar mijne kinderen vinden en ook mijn echtgenoot zal er spoedig uit het Russische leger aankomen."

De heer von Schladen trad eenige schreden naderbij en sprak zacht fluisterend: „De koning bevindt zich reeds te Königsberg, mevrouw. Ik sprak zoo even een boer, den eigenaar van deze hut, die regtstreeks van Königsberg komt. Hij heeft den geheelen nacht doorgeloopen en verliet de stad gisteren avond, juist toen de koning en zijn gevolg uit het Russische leger terugkeerde."

„En heeft die man ook andere berigten mede gebragt?" vroeg de dame driftig.

„Te Königsberg was het gerucht verspreid, dat de Franschen met versnelde marschen uit Posen aanrukten en, daar ook de Russen hunne kolonnes in beweging bragten, vermoedt men dat er spoedig slag geleverd zal worden."

De dame snelde naar de deur. „Haasten wij ons te vertrekken," sprak zij; maar op eenmaal verbleekte zij en moest tegen den muur aanleunen.

„O," fluisterde zij zacht, „welke zwakke, ellendige wezens zijn wij toch! De ziel heeft kracht genoeg om het ergste te verdragen, maar het ligchaam is zoo zwak, dat het zelfs door twaalf uren ontbering overwonnen wordt!"

Juist trad vrouw Catharina de deur binnen en toen zij de dame zoo bleek en vermoeid voor de deur zag staan, snelde zij naar haar en vroeg deelnemend naar de reden van hare bleekheid en afgematheid.

„Ik zal het u zeggen, goede vrouw," fluisterde de dame treurig glimlagchende, „ik heb honger."

„O mijn God!" zuchtte de heer von Schladen, „en wij hebben niets tot versterking en verkwikking medegenomen."

„Maar ik heb iets tot verkwikking van de schoone dame," sprak Catharina, „ik dacht wel dat voorname lieden ook moeten eten en niet genoeg hebben aan de prachtige kleederen en de weelde die hen omringt, maar dat zij, even zoo als wij, gemeene lieden, iets in de maag moeten hebben. Zie maar, daar komt Martha al met het ontbijt."

En werkelijk kwam Martha de deur binnen; zij had eene kom dampende versche melk in de hand.

„Drink dat," sprak Catharina, de kom aan de gravin toereikende, „dat zal u versterken; het is lekkere geitenmelk, zoo goed als de steêlui die nooit drinken, en zoo warm, als gij ze ook niet krijgt, want niet het vuur, maar de lieve God heeft ze gewarmd, de lieve God die aan mijne arme geiten leven en warmte gaf. Drink dus in Gods naam!"

„Zoo schoon en hartelijk is mij nog nooit voorgeschonken," sprak de gravin vriendelijk tot de boerin, „ik zal uwe woorden in het geheugen houden en in Gods goeden naam drinken, wanneer gij, gravin Truchsess en ook gij heer von Schladen, zulk eene kop melk kunt krijgen."

„Wij zullen ook wel iets krijgen," sprak de gravin, „wij bidden uwe Ma... de genadige vrouw gerust te drinken."

De gravin zette de kom op de vensterbank neder, zonder die met de lippen aan te raken. „Gij ziet dat ik wacht," sprak zij, „haast u dan!"

Toen snelde zij zelve naar de schoorsteenplank, nam er twee kleine aarden kopjes af en reikte die aan vrouw Catharina over om ze te vullen.

„En hebt gij niets voor de dame te eten?" vroeg de heer von Schladen zacht.

„Alleen een stuk oudbakken roggebrood," antwoordde de vrouw, „maar dat zal te hard zijn voor de kleine tanden van de gravin."

„Geef het maar," antwoordde deze, „mijne tanden zullen er goed in bijten."

Vrouw Katrien nam nu een groot brood uit de kast aan den muur; zij sneed er een dik stuk af en bood het op den blanken tinnen schotel, haar pronkstuk, de dame aan.

Deze brak er een stuk af en tegen het venster leunend, begon zij haar sober maal te nuttigen, dat nu uit geitenmelk en roggebrood bestond.

(*Wordt vervolgd*)

digen zijn behalve de genoemde Hussein pacha, Hussein-pacha, Djaffer pacha (die zich in den Bosporus, uit vrees voor straf, verdronken heeft) en de Mufti. De gearresteerden zijn naar Kouleli, in den Bosporus, overgebragt, terwijl de Porte een eskader van twee linieschepen, drie fregatten en eenige adviesjagten heeft ontboden. Naar het algemeen gevoelen te Konstantinopel, stond het aanvaren van het keizerlijk vaartuig door de Pelissier, met het plan der zamenzwering in verband.

Als een bewijs hoezeer de oud Turksche wetten nog van invloed zijn, werd daarbij tevens berigt, dat eene dochter des Sultans op 19 dezer was bevallen van een zoon, die, niettegenstaande het formeel Grootheerlijk verbod, onmiddellijk na de geboorte is omgebragt, op grond dat de genoemde Sultane de vrouw is van Mahomed Pacha, en dat iedere zoon uit het huwelijk van een onderdaan met een lid der Grootheerlijke familie geboren, volgens de Turksche wet moet worden omgebragt.

De Engelsche ministeriele *Morning Post* behelst den volgenden brief uit Napels van 24 Sept. jl., waarin teleurstelling over het behoud der openbare orde daar te lande niet onduidelijk wordt te kennen gegeven:

»De souverein van het koningrijk der Beide Sicilien is de gelukkigste van al de Italiaansche Vorsten, welke hun land met hulp van priesters en soldaten willen regeren. Hij kan doen wat hij slechts goedvindt; het volk zal zich tot (heimelijk) morren bepalen en zich overgeven aan de hoop, dat een leger van eene of andere buitenlandsche mogendheid voor zijne taak zal komen strijden. De Zwitsers zijn nu vertrokken; er is althans nog maar een zeer klein aantal van hen hier achtergebleven, de Napolitanen zouden derhalve, indien zij eendragtig waren en moed genoeg hadden, het hoofd kunnen opsteken en den Koning doen weten, dat zij als Christenmenschen verlangen geregeerd te worden. Maar zij spreken altijd van buitenlandsche hulp en rekenen *alleen daarop*, terwijl het overige van Italie zoo manmoedig om verbetering zijner politieke gesteldheid kampt. Dit bevestigt den Koning in de anti-nationale denkwijze en de overhelling tot Oostenrijk, welke hem door zijne opvoeding eigen geworden zijn. De generaal Filangieri heeft zich laten overhalen om aan het hoofd van het bewind te blijven, maar alle hoop op verbetering is vervlogen. De Heer Brenier, de Fransche gezant, is door den Koning met eene ridderorde versierd; en de Heer Elion, de vertegenwoordiger van Engeland, verkeert met het hof op zeer vriendschappelijken voet. De vertegenwoordigers van Engeland en Frankrijk zijn wederom getuigen van het wanbestuur hier te lande, zonder genoegzamen invloed te hebben, daarin eenige verbetering te bewerken. Een paar consuls zouden hier al het werk der politieke vertegenwoordigers even goed kunnen doen, en de beide mogendheden zouden de voor een gezantschap vereischte uitgaven kunnen besparen. Napels kan, bij het ontwerpen van plannen voor de Europesche staatkunde, buiten de rekening gelaten worden. De Koning wil even zoo regeren als zijn vader, en het volk wil zich even zoo regeren laten als vroeger. Er is geen grond meer, om voor dit land iets goeds te hopen. De Koning heeft aan het Weener kabinet verklaard, dat hij in staat is, om zijn land in orde te houden, en niet gezind is om tot eenig eedgenootschap toe te treden. Veel liever zou hij Oostenrijk helpen om Sardinie te verpletteren, en zou hij troepen voor een kruistogt tegen de Italiaansche nationaliteit leveren. De generaal Pianelli is met eene krijgsmagt van omstreeks 15,000 man Napelsche troepen naar de Romeinsche grenzen gezonden om de bewegingen van het Midden-Italiaansche leger in het oog te houden. Het Napelsche gouvernement acht het mogelijk, dat de revolutionaire beweging uit den Kerkelijken Staat over het Abruzzengebergte naar het Napelsche grondgebied overslaat. Behalve het vertrek dier troepen is hier in den laatsten tijd niets bijzonders voorgevallen. Te Napels en aan alle postkantoren des lands zijn weder commissien ingesteld om de brieven, welke aan den post toevertrouwd worden, te openen en te lezen.»

Het officieele dagblad van Bologna deelt de volgende belangrijke bijzonderheid mede: Zeker advocaat, de ridder Berni degli Antonii, had overeenkomsten terug gevonden, ten jare 1447, tusschen Bologna en Paus Nicolaas V gesloten en achtereenvolgend door zeven en twintig Pausen bekrachtigd, bij welke overeenkomsten die Pausen den banvloek over iedereen uitspraken, die de door hen aan de stad Bologna toegekende regten zou durven aanranden. Die staat van zaken duurde tot de Fransche overmeestering in 1795 voort. In 1815 werd de Paus in het bezit van Bologna gesteld en de senatoren riepen, uit kracht der overeenkomst van 1447, hunne regten in, waarop Prins VII antwoordde, dat hij niet weigerde »den Keizer te geven wat des Keizers was, maar dat de beslissing van den minister Gonsalvi afhing. De senaat deed toen door den advocaat Berni degli Antonii een smeekschrift opstellen, waarin de overeenkomst van 1447 natuurlijk niet vergeten werd, maar de kardinaal Gonzalvi gaf hem ten antwoord: »Wee u als gij dit stuk openbaar maakt. Acht u gelukkig, dat men, uit aanmerking uwer jichtpijnen, die u aan uwen stoel boeijen, u niet naar het kasteel van Sant Angelo doet vervoeren, om daar te sterven.»

Uit St. Petersburg wordt gemeld, dat de adel van het gevoelen is, dat hem eene schadeloosstelling behoort te worden verleend voor de emancipatie der lijfeigenen. Zoo heeft het adels comité van Twer verklaard, dat hij met eer zijn staatkundig, moreel en materieel bestaan wil eindigen. — Als een bewijs hoezeer de adel tegen het plan zelf ingenomen is, kan overigens dienen, dat het zelfs comité wereldnoodig verklaard heeft, dat na opheffing der lijfeigenschap, de Russische adel niets meer zal zijn dan eene traditie.

Het behoeft voorts niet gezegd te worden, dat de lijfeigenen, ten gevolge van 's keizers [illegible] keeren, zoodat de uitvoering van den maatregel niet zonder gevaar uitgesteld kan worden.

Den 8 | 20 Sept. heeft in het winterpaleis te St. Petersburg de plegtige eedsaflegging door den grootvorst troonopvolger, die zijne meerderjarigheid heeft bereikt, plaats gehad.

Bij de plaats gehad hebbende illuminatie in de hoofdstad, waarmede de feesten ter viering van de meerderjarigheid van den grootvorst troonopvolger begonnen zijn, heeft een ongeluk plaats gehad. De leuning van een der bruggen is namelijk gebroken onder den aandrang der menigte; ten gevolge daarvan zijn 30 personen in het water gevallen, waarvan 2 den dood vonden.

Bij deze gelegenheid is eene ukase bij den senaat ingediend, die voor Polen een deel der gevolgen van den opstand in 1831 zal opheffen. Daarbij is namelijk bepaald, dat niet alleen geen vervolging wegens verbeurdverklaring van goederen meer zal worden ingesteld tegen hen, die aan dien opstand deel genomen hebben, maar dat ook de goederen, die aan de veroordeelden later bij erfregt zouden te beurt vallen, niet door de schatkist zullen worden opgeeischt, zooals het desbetreffende besluit van wijlen den czaar Nicolaas in der tijd bevolen had. De wettige erfgenamen, in welk eene mate ze ook betrokken geweest waren in den opstand, zullen derhalve volgens de ukase van keizer Alexander, voortaan in het bezit worden gesteld van alle goederen, die hun naar erfregt toebehooren. Het belang van die ukase zal, zoodra ze kracht van uitvoering heeft erlangd, door ieder geredelijk erkend worden.

Uit Keulen schrijft men het volgende:

De plegtigheid ter gelegenheid van de opening van de vaste brug over den Rijn is naar aller wensch afgeloopen. Ten 9½ ure kwam de Prins-Regent, vergezeld van zijn zoon Prins Friedrich Wilhelm, vele ministers en een luisterrijken en staf op het terrein. Terstond daarop ving de plegtigheid aan met de uitvoering van een koraal met bazuinen, hoorns en trompetten. Na het einde hiervan begaf de bouwmeester der brug, de Heer Lohse, zich naar de plaats waar de Prins-Regent zich bevond en stelde de brug in handen van het bestuur van den Keulen-Mindener spoorweg. De president van genoemd bestuur, de Heer von Wittgenstein, hield vervolgens eene feestrede, welke op de aanwezigen een zeer aangenamen indruk maakte. Eene cantate, voor deze gelegenheid vervaardigd door professor L. Bischoff, op muziek gezet door den stadskapelmeester F. Hiller, werd voorgedragen door de leden van verscheidene liedertafels, ondersteund door een 70 tal knapen onder de leiding van genoemden componist en begeleid door de muziek van het 33ste regement infanterie, hetgeen eene heerlijke uitwerking maakte. Naauwelijks was dit indrukwekkende gedeelte der feestelijkheid geëindigd, of de Prins Regent begaf zich met zijn ganschen stoet, waarbij zich een nog grooter aantal personen had gevoegd, in statigen optogt naar de brug. Zoodra de Prins de eerste schrede op de brug zette, begonnen alle klokken der stad te luiden, daverde de lucht van de herhaalde salvo's uit het grof geschut en de luide vreugdekreten der tienduizenden, welke getuigen waren van dit heugelijk schouwspel. Aan den regter Rijnoever aangekomen zijnde, werd de Prins en zijn gevolg ontvangen in het rijk versierde station van den spoorweg. Later in de stad teruggekeerd, bezocht de Prins den Dom, het nieuwe museum en de Evangelische kerk. Ten 4 ure nam de Prins plaats aan den feestdisch in de zaal Gurzenich, waartoe 450 gasten waren genoodigd. Des avonds was de stad aan de rivierzijde, zoomede enkelen harer hoofdstraten prachtig verlicht. Vooral was het schouwspel, hetwelk de Rijn en zijne oevers opleverden, boven alle beschrijving indrukwekkend. Vier verlichte stoomschepen ten behoeve van de Prinsen en hun gevolg, voeren de rivier op en neder, terwijl voortdurend salvo's uit het geschut en duizende vuurpijlen, vergezeld van een schier onophoudelijken vuurregen het oog verblindden en het oor verdoofden. Ten slotte werd de dom met rood Bengaalsch vuur op het heerlijkst verlicht, hetgeen bij de duisternis van den nacht het feest op eene tooverachtige wijze deed eindigen.

De Prins-Regent en Prins Friedrich Wilhelm hebben heden ochtend omstreeks 8 ure deze stad verlaten, zich begevende naar Coblenz. Zij werden aan het station van den spoorweg begroet door alle civiele en militaire autoriteiten.

Blijkens berigten uit Venezuela door de laatste New Yorksche dagbladen medegedeeld, woedde de burgeroorlog daar te lande voort. Laguayra en Maracaibo waren in de magt van de troepen des gouvernements gevallen. Twee handelschepen onder Nederlandsche vlag waren genomen en opgebragt als verdacht van ammunitie aan de tegenstanders der regering toe te voeren, en de Britsche Consul was in hechtenis genomen als de hand in de revolutie gehad hebbende. De buitenlandsche consuls te Ciudad Bolivar hadden bij de gouverneurs der Fransche, Engelsche en Deensche kolonien in West-Indie aanzoek om bescherming gedaan. In deze uitnoodiging zeiden de consuls dat de tegenwoordige strijd niet eene gewone revolutie was, strekkende tot een of ander politiek doel, maar integendeel plundering, geweld en moord tot leus had. Er werden zoo vele gruwelen gepleegd, dat het moeijelijk zou zijn ze op te noemen. In het binnenland waren gansche gemeenten met hare inwoners verdwenen.

INGEZONDEN.

SNIPPERTJES,

Uit mijne Portefeuille.

NIEUWE SERIE.

REISONTMOETINGEN VAN

ROBBERT NIKKER,

DOOR

W. E. H. WINKELS.

XVI.

De Indiaan. — Suriname's Rijkdom. — Eenige gebreken in den Handel.

Zonder mij nu strikt aan den vorm der gewone wijze van Reisbeschrijvingen te houden, zal ik in afwisseling van het een en ander naar vrije keuze voortgaan, dan eens een blik slaan op het algemeene deze Kolonie betreffende, dan eens, in bijzonderheden treden.

De eerste algemeene beschouwing dan, betreft de inwoners, en eenige bijzonderheden, die nog zoo algemeen zelfs hier niet bekend zijn of die met onverschilligheid bekeken worden.

De oorspronkelijke inwoners zijn de Indianen, *Surinen*, thans wonende in het binnenland en in de bergstreken der *Tumucumaque* en langs de *Amasone rivier* met vele andere stammen vermengd. — Hoe zeer bij den Surinamer het bestaan van dezen volksstam schijnt in twijfel getrokken te worden, en deze Indianen nu het geographisch grondgebied van Nederlandsch *Guyana* welligt verlaten hebben, zoo bevonden zij zich vroeger op deze plek. Om niet van de aanhaling der oude werken te gewagen, waarin zij een vlug en kunstlievend volk genoemd worden, zoo haal ik woordelijk aan, wat in de *Historische proeve over de kolonie Suriname, door geleerde Joodsche mannen* voorkomt: volgens MARTINIERE waren zij de vlugste en kunstlievendste, zij vervaardigden houtwerk, banken, stoelen en vlechtwerk, waaraan zij zeer aardig, de gedaante van dieren gaven; vooral hunne knolsen waren fraai besneden en eenige dezer, welke onze voorvaderen (*de Israëlitische volkplanters*) op hen, in den strijd veroverd hebben, zijn nu nog in onze familiën bewaard (1789); zij zijn te meer zeldzaam en van waardij, omdat het karakteristieke in hun snijwerk, verre dat van de andere Indiaansche stammen overtreft. Waarschijnlijk zijn deze stammen, even als de *Caraibisi* in lang voorleden tijden met *Cano's* langs de kust varende deze Kolonie ingetrokken, of uit *Brazilie* van af de bergstreken neergedaald. (Omtrent hen later, nit goede bronnen meer.)

Vervolgens de *Arrowacken*, de *Acouris* en de *Caraibisi*; de eerste, de algemeen bekende oorspronkelijke bewoners; de tweede, een diep in het land en langs de berghellingen zwervende stam en de laatste, een geheel van dezen afwijkende, vuile, onbehagelijke menschen-stam, die door vroegere invallen zich zeker overheerschingsregt, heeft toegeëigend. Omtrent elk hunner, zoowel wat oorsprong als zeden betreft, later meer — doch dan ook vooral een blik geslagen op de geschiedenis dier stammen, en de reden opgezocht, die hen tot zwerftogten langs de zeekust dwongen, waardoor zij een nieuw vaderland opzochten langs de oevers der menigte Zuid-Amerikaansche rivieren en [illegible]

Laat ons nu nog een blik op geheel *Zuid-Amerika* slaan, ten einde bij ons zelven eene betere gevolgtrekking op de deelen te kunnen maken; dit is daarom te noodzakelijker, omdat het gevoelen van beroemde schrijvers zoo zeer met elkander verschilt.

VOLNEY heeft het getal oorspronkelijke bewoners van *Amerika* op 20.000.000 geschat. — GRABERG op 24.000.000 — MORSE op 35.000,000 en andere schrijvers op 60 en 150,000,000; dit verschil loopt niet alleen in het oog en bewijst vrijzinnige gissingen, maar zal elken voorzigtigen kenner van dit werelddeel terug houden om eene even gewaagde getallen reeks op te geven. Ook omtrent dit punt, zal ik later uwe nieuwsgierigheid trachten tevreden te stellen.

Het tweede verschil geldt de historische vraag: „Hoe kwamen die oorspronkelijke, gevonden Indianen op het wereldpunt *Amerika*? Ook hierover later den mijstieken sluijer aangeraakt; nu slechts eenige veronderstellingen van anderen medegedeeld.

HUMBOLDT en BERNADUCCI, gelooven dat zij voor 1200 jaren uit *Asie* over de *Behringstraat* in *Amerika* kwamen, en ofschoon deze veronderstelling op juiste gronden rust, is dezelve wat te algemeen uitgedrukt; zeker is het dat wij, bij een diepen blik in de geschiedenis van *Peru* en *Mexico* en zelfs bij de alhier wonende *Arrowacken* (*doch deze stam ook alleen*) tot het gevoelen moeten overhellen, om in hunne zeden, gebruiken, plegtigheden en kundigheden, verwantschap te vinden tot de oude *Assyrische* en *Egyptische* volkeren en het is dan ook niet zoo vreemd en gewaagd van RHODE gezegd dat zij van de *Phoeniciërs* afstammen. — Daar ik mij, ging ik, meer verschil van gevoelen opsporen, ligt in een eindeloozen kring zou bevinden, eindig ik dit beschouwingspunt, door mede te deelen, dat de groote geschiedvorscher MULLER ons verklaart, dat de *Hunnen* zijn, die over de stille Zuidzee in *Amerika* kwamen.

Ook omtrent de talen der Amerikaansche volken, bestaat een groot verschil van gevoelen. De Spanjaard LOPEZ splitst de Indiaansche spraak in 1500 tongvallen — KIRCHER in 500 en L. HERTAS in slechts 9, het is later gebleken en door HUMBOLDT aangetoond, dat er onder de Amerikaansche volken, slechts *twee*, en dan nog verwante grondtalen bestaan, namelijk het *Toltekisch* en het *Apaluchisch*.

Van deze algemeene beschouwing afstappende, deel ik mijnen lezers mede, dat het verslag

der kolonie Suriname over 1856, door den Minister van Koloniën volgens de Grondwet, aan de 2e. Kamer aangeboden — spreekt van naauwelijks *duizend Indianen* die in deze Kolonie zouden rondzwerven. Ik hoop echter dat, wanneer *gij*, of een lid der 2e. Kamer pag 6—7 van dat verslag ernstig naleest, daarbij zult denken: „Och kom! die opgave zal wel gesorteerd kunnen worden, bij die van Volney, Graberg, Morse en andere, die als twijfelaars, tusschen 20 millioenen en 160 millioenen, op het geluk af van het te raden, maar een slag deden."

Bescheidener en waarheidlievender zoude het geweest zijn wanneer die 2e. kamerleden waren bekend gemaakt, dat men *primo* alhier, zeer weinig van de Indianen afweet, dan alleen dat er nog wel eens eenige bij troepjes in een afzigtelijke dronkenschap verkeerende langs de straten van *Paramaribo* loopen, *secundo*, dat men hier overal weet, (*met uitzondering van de politie, waarschijnlijk*!) dat juist de helsche spiritus het middel is, waarmede zij bedrogen worden; *tertio* dat wanneer het bestuur, eens aanving om die menschen eerlijk te helpen, vooral in den verkoop hunner kleine industrie en bij den aankoop hunner kleine behoeften en bijvoorbeeld niet te dulden, dat zij voor weinig beteekenende zaken, naar hunnen toestand enorme prijzen moeten betalen; dat er op de plantaadjes zoo wel tegenover hen, als tegenover de boschnegers, geene schandelijke afzetterijen mogten en konden gepleegd worden; wanneer men eens trachtte om, zoo als het *Christenen Europeanen* en beschaafden, betaamt, hun vertrouwen te winnen, dat er dan misschien van die 1000, (*zoo als het verslag zegt*) nog wat goeds te regt zoude kunnen komen, terwijl zij anders welhaast, omdat men hen volstrekt zich niet met hen bemoeit en hen overlaat, aan elken onverlaat en bedrieger, hen al dieper en dieper laat wegzinken, in de afschuwelijke gewoonte om zich dronken te drinken en om in dien toestand bedrogen te worden van dit wereldtooneel en uit deze Kolonie verdwenen zullen zijn. (*)

Deze oorspronkelijke bewoners, waren, zoo als alle wilde volkeren, eenvoudig en kan de *onschuld* bewezen worden, uit de opvatting, dat onze stam-ouders Adam en Eva bij het verlies hunner onschuld ontdekten alles behalve in gala-kostumen gekleed te zijn, dan is de onschuldigheid van dit volk buiten alle tegenspraak bewezen; immers, mannen, vrouwen en kinderen vooral de *Caraibisis* wandelen weinig meer dan ongekleed langs 's Heeren wegen. — Hunne huidenkleur is bruinrood, welke laatste kleur zij versterken door eene pomade van *roukou* of *orleans*; geloof evenwel niet dat dit kokketterie is, het maakt het haar glanzend en sterk, de huid zacht en weert de legioenen insecten af die in het bosch huizen; de trouwe vriend huns levens de hond door den man, de vrouw en de kinderen bemind en gekoesterd, deelt in de gunsten van dien familie pomadepot.

In het begin der geschiedenis dezer Kolonie, zien wij, dat de vriendschapsbewijzen der *Israëlitische* volkplanters, benevens de rampen die zij onder dezen ondergingen, hen in het bosch jaagden; men zoude misschien denken, dat er dus een gebrek aan gezelligheid onder de Indianen heerscht. O neen! onderzoek Humboldt, Schömburgk, Bonplant, de *Prins van* Wied-Niewied, die u van dezelfde stammen spreken zullen, en gij kunt u van het tegendeel overtuigen — (*doch in vertrouwen*) hunne eenvoudige gastvrijheid, hun geloof aan woord en trouw, verraden te zien — te zien, dat hunne mannen vermoord of tot slaven gemaakt werden, om Suiker-Plantaadjes aan te leggen; — dat hunne vrouwen hun ontnomen werden, om met hare dochters, de triomph van wulpschheid uit te maken; te moeten weenen op de wonden, die de zweep der beulen hun toebragt — te moeten lijden en zich met geduld en onderwerping te schikken in dat lijden, tot dat het lijden niet meer dragelijk was; — ziedaar eenige der redenen waarom die eenvoudigen, den lust tot gezelligheid verloren. Na de *Israëliten*, kwamen de *Christenen*, en nu zoude elke onnoozele ziel denken, dat die *Indianen* bij duizenden tot die menschen kwamen, wier grondstellingen steunden, op ééne broederschap onder de menschheid, niet alleen, maar die gestaag de spreuk van den grooten Stichter in den mond droegen: „Hebt elkander lief!" dan zij waren zoo onnoozel niet; zij ontdekten dat er zulk een groot verschil bestond tusschen zeggen en doen, dat alle liefhebberij voor vriendschapsbetrekkingen verdween en tot heden niet terug keerde. — Tot aan de helfte der vorige eeuw, zagen wij dan ook die Indianen, als vijanden nu en dan, tegen over ons staan; doch toen deed zich de geest der kolonisten uit het oogpunt eener liefderijker Godsdienst kennen; men werd vrienden — men ontving ze gul — men kocht zelfs connectiën met hen aan omtrent den houthandel en men leerde hen, Suiker-spiritus (dram) drinken. — Van dien tijd af, begonnen de moreele en phijsieke moorden; bedrog en afzetterijen waren de wapenen waarmede zij vallen moesten en zij vielen en liggen nu als half-verdierlijkte menschen in de afschuwelijke ketenen geklonken, die de blanken, de christenen en de beschaafden hebben gesmeed, om hun langzaam uit te rooijen als of het wildgedierte is. (spreekt het verslag dan waarheid, en zijn er slechts 1000 dier menschen in de Kolonie aanwezig? dan is die uitdrukking een bedroevende klank, een punt van pligtmatige overweging, zoowel voor de leden der 2e. Kamer als voor elken Landvoogd alhier.)

(*) *Is het niet verbazingwekkend, dat in deze slavenhoudende Kolonie, men met ernstige zorg, reglementen en voorzieningen in het belang van die gedwongen arbeiders maakt, en noch aan de vrijverklaarden, noch de Indianen, noch aan de Boschnegers denkt? Een heerlijk vooruitzigt op den tijd, na de vrijverklaring!!*

Ik zal mij niet ophouden met eene uitvoerige beschouwing der Kolonie als geographisch punt; men kent deze en men kan het in ieder geographisch woordenboek vinden.

Ik hoop echter niet, dat er een Nederlander bestaat, die denkt, dat zij een eilandje is; neen, tegen die verkleining kom ik op en verklaar: dat het een groote uitgestrekte plek is, die zoo schoon, rijk en vruchtbaar is, dat er zeker 10.000,000 menschen in 's levens overvloed kunnen leven, en dat het alleen achteloosheid en verwaarloozing tegen over de rijke Kolonie is, die slechts 50,000 aldaar doen worstelen, met achteruitgang en verval, — 50,000 menschen, die moeten zien, dat alles wat hun handen-arbeid uit den grond te voorschijn brengt, naar een vaderland gaat, dat hare vruchten opeet, zich koestert in hun zweet en bloed en uit dankbaarheid *daar voor*, hen lastert, hen bezoedelt met den naam van monsters en afschuwelijke beulen, hen ten verderve en ondergang drijft.

Suriname is rijk, echter niet een rijkdom, zoo als van den Bosch zeide: „*rijkdom aan hout*;" die rijkdom vernielt en sloopt haar langzaam — de natuur is hier te weelderig, Suriname verstikt onder hare bosschen, die bosschen maken elke ontginning des landbouws moeijelijk, zwaar en kostbaar.

Suriname ontbreekt voor het tegenwoordige *eigenaren* in haar midden, voor de toekomst, *menschen*.

Suriname is eigenzinnig, en onderwerpt zich altijd aan de valsche beschouwing, dat de *Suiker-cultuur*, de eenige reddende hand is, die haar boven water houdt, daardoor voedt zij juist de *adder*, die haar verderft; — die gansche cultuur is het belang van den eigenaar en den fondshouder in Nederland, en vermoordt alhier elke poging, tot eene nieuwe industrie. — Zij is eigenzinnig, want, haar Amerikaansche handel zoowel als de Nederlandsche, — hoe teringachtig die hier ook rondkruipt — onderwerpt zich aan de slechtheid van een verdorven credietstelsel daargesteld en in alle ellendigheid vastgehouden, door representanten van eigenaren en fondshouders in Nederland. — Die eigenzinnigheid vindt nu reeds straf, door verliezen op insolide zaken, door eene ongehoorde vertrouwenschenking aan instellingen die niet eens den toets van wettigheid en regt kunnen doorstaan. — Regterlijke uitspraken maken de dwalenden en ingeslapenen wakker; en het is nu te hopen dat de straf, die zij billijk verdiend heeft, genoeg prikkelt, om het spoor van *regt* te volgen, opdat *bedrog*, *verzuim* en 't slecht geplaatst vertrouwen ophouden. — Handelaren! wordt toch eens wakker en laat de schijn van winst, gebouwd op zulke luchtkasteelen als gij, vooral op *Sequestratien* gebouwd hebt, voor immer varen, weest tevreden met uw verlies, tot straf voor uw te ligtvaardig vertrouwen en verheugt u, tot voorbeeld aan andere te mogen strekken, welke nadeelen er noodzakelijk moeten ontstaan, *daar*, waar de Handel zich tot een soort van Loterij en woekerwinst vernedert — Die toeschouwers, welke u om het verlies beklagen, zullen indien zij slechts hunne oogen openen, duidelijk erkennen, dat gij dwaaldet, — want, voor elke onder administratie zijnde plantaadje, liet men zoo lang de zaak voordeelig ging, alle benoodigdheden uit Nederland zelven komen en gunde den koopman alhier geen voordeel; terwijl tegenover de Amerikaansche handel een schermutseling bestond, die oplosbaar was in *Melassie en gereed geld*, waarbij de grootste handelsvoordeelen in lang niet, bij de handelaars zelven bestond. — Doch geraakte de plantaadje in schulden en onder *Sequestratie*, was de bron van crediet gestopt in Europa, en schoot er niets meer over, dan het schaapje langzaam en lang — lang en jaren lang te scheeren, dan, kwam men bij u en gij dacht, dat er gerust op den onopgemerkten voortgang van onbehoorlijken vertrouwd kan worden en maakte u zelve deelnemer van zaken, die niet mogten plaats vinden en die nu eindelijk het loon zullen ontvangen naar verdiensten

Te hopen is het, dus ook, dat *pag*. 39 *en* 40 van het verslag over 1856 — door de leden der 2e. Kamer gelezen zullen worden, met die kennis, welke ik vertrouw, dat zij van eene der belangrijkste Nederlandsche kolonien zullen hebben;

dat de opgave van *Handel en Zeevaart* aldaar, zeer weinig gemeen heeft, met de belangen der kolonisten zelven — want, noemt de verslaggever op *pag*. 40 de handel niet verflaauwd, zoo geldt die phrase, noch den Surinaamschen handel, noch de scheepvaart der kolonisten; ten bewijze strekt, dat er in het jaar 1856 maar *f* 2,578,339.64½ (laat ons rojaal wezen en zeggen: 65 cent) is ingevoerd, en een waarde van *f* 4,279,830.54½ is uitgevoerd, een rijke overwinst voor Suriname van *f* 1,701,490.89 uitwijzende, doch die berekening zoude niet falen, moest het zweet en bloed der kolonisten niet geofferd worden aan de eigenaren en fondshouders in Europa, doch faalt nu geheel en al: want, van de 4 millioen guldens, gingen zeker 3 millioen ten nadeele der kolonisten in de geldkassen van hen, die het nog wagen, onzen naam als slavenbeulen te bezoedelen.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, het schip *Anna Lena*, kapt. C. Zaal, van Genua.

Den 18den, de Eng. schoener *Adonis*, kapt. Marshall, van Demerarij.

Idem, het schip *Triton*, kapt. Duinker, van Amsterdam.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Plantage Dordrecht*, kapt. Brakke adres bij J. C. Oosterbaan. Vertrekt 22 dezer.

Het schip *Suriname*, kapt. Reijntjes, adres bij J. Gisius Sluit. 30 dezer.

Het nieuw gekoperd schip *Wilhelmina*, kapt. Klint, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Compagnie*, kapt. Kuijper, adres bij J. C. Oosterbaan.

Het schip *Cornelia Hendrica*, kapt. Jaski adres bij H. Degenhard

Het schip *Maximiliaan*, kapt. Schill, adres bij J. M. Polak.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met het schip *Triton*: de heer J. F. C. Philips; jufvr. H. Bebrier; de jonge heer J. Haase en de jonge jufvr. J. Haase.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 18den dezer, van plant. *Livorno* een derde aandeel, Erven L. E. H. Forberger, p. m. 10 vaten a 8.61 cent.

Cacao. Idem, van plant. *Caledonia*, 10,000 pond a 26.79 cent.

PUBLIEKE VEILINGEN

Bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*. Door den Vendumeester J. F. Faverey.

Dingsdag den 15 November 1859.

Het huis en erf met de achtergebouwen, aan de *Maagdenstraat*, La. C No. 12 aangekomen hebbende den boedel O. W. Knauf. — *f* 3,800. A. W. Oppenheimer qq J. T. Meijer.

Het huis met de daaropstaande gebouwen, aan de *Zwartenhoven* en hoek van de *Pontewerfstraten* La F No 18, aangekomen hebbende den boedel P. J. Jeger Echtgenoote van P. Mac George. — *f* 1300 — D. Slaterus voor hare minderjarige kinderen.

Het erf met het daaropstaand gebouw, aan den hoek van de *Rust en Vrede* en *Hoogstraten* La. E No 325 aangekomen hebbende den boedel S. F. Flu. — *f* 645. — S. Keppel.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 18n. November 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

David de la Fuente en Ribca de Vries.

Van 11den tot den 17den November 1859, zijn ingeschreven, als overleden:

Den 11den, Emanuel Simon Abendanon, 80 jaren.

Den 13den, Roza Knip, 70 jaren n. g.

Den 15den, Willem van der Heijden, Echtg. van Petronella Maria Charlotte Saceto Stuger, 51 jaren.

Den 16den, Jacob Jean de Vries, 2 jaren en 4 maanden.

Den 17den, Helena Christie, dochter van William Christie en van Jane Allen, 13 jaren en 9 maanden.

Idem, Anna Sarantje Hoogberg, 37 jaren.

Idem, Carolina Johanna Vanier, 73 jaren.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN

Post-Kantoor

Op MORGEN den 21n. dezer, zullen de mailpaketten des middags ten 12 ure worden gesloten en verzonden per de Stoomboot *Paramaribo*.

Bij Gouvernements resolutien van den 5n November jl. No. 5 en 6, is aan de minderjarigen Hermanus Lodewijk Alfred Claassen en Bertha Smith, dien van FLUEGEL en CARBIN te voeren, en zich alzoo te noemen:

Hermanus Lodewijk Alfred Fluegel en *Bertha Carbin*.

L. P. Geniets heeft verzocht dat aan Christiana Cornelia Westerlee en Cornelis Lucas Drieberg, worde vergund, om met weglating van de familienamen Westerlee en Drieberg, dien van GENIETS aan te nemen.

Tijd van verzet *zes* weken, gerekend van den 19 November 1859.

F. Fougère en Gerrit Ernst hebben verzocht, dat aan hen in pacht worde afgestaan, de eerste *vier* perceelen land gelegen ten Noorden van de *Drambrandersgracht*, en de tweede, een perceel land gelegen aan den rijweg van 's lands grond *Bonface* naar *Kwatta*.

Tijd van verzet *drie* weken, gerekend van den 9 November 1859.

Bij Koninklijk besluit van den 6n. October dj. No. 69, aan den Heer Mr. Barnet Lijon Vice Consul van *Frankrijk* te *Paramaribo*, vergunning verleend tot het aannemen en dragen van de versierselen der orde van den Heiligen Stanislas 3e. hem door Zijne Majesteit den Keizer van *Rusland* geschonken.

Cornelis Sloot heeft verzocht dat aan hem in pacht worde afgestaan een perceel land gelegen aan de *verlengde Steenbakkersgracht*.

Tijd van verzet *drie* weken, gerekend van den 16 November 1859.

Aanzoek voor Vrijgeving.

Den 11n. November 1859.

Van den slaaf *Adam*, geboren in 1826, zoon van *Elice*, bekend staande ten name van plant. *Picardie* divisie *beneden Cottica*,

Van de slaven *Sabana*, geboren in 1822, wier moedersnaam onbekend is *Hendrina*, geboren in 1841, dochter van *Clasina*, *Eduard*, geboren in 1848 en *Adriana*, geboren in 1852, kinderen van *Jetta* toebehoorende aan Gomperts Salomon Jr. nom ux.

Van de slavin *Madelon*, geboren in 1814, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan J. A. A. Salomons.

Transport.

Den 14 November J. H. C Wolff, aan F. J. Kenswil voor *twee derde* en U. Kenswil, voor *een derde*, van het Huis en Erf aan de *Grave of Soldatenstraat*, N. W. La. B No. 30. O. W. La D No. 64.

Idem, C. Polak, aan A. de Vries, van het Erf en daaropstaande Huizen en Achtergebouwen aan de *Saramaccastraat*, N. W. La E No. 40, O. W La D No 522.

Paramaribo, den 14 November 1859.

Politie.

Door de noodige herstelling aan de brug gelegen over de *Sommelsdijkskreek* in de laan der plant. *Tourtonne* zal de passage aldaar voor *Rij-* en *Voertuigen* worden afgesloten.

Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* is gedeponeerd, de boedel van Jan Schippers overleden op den 5n. November 1859.

En worden mitsdien alle Crediteuren en Debiteuren desselven opgeroepen, ten einde aan het departement voormeld van hunne vorderingen aanteekening te doen en hunne verschuldigden aan te zuiveren, op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemeld Administratie is bepaald.

De provisionele Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* zal over zes weken, den juisten tijd nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

1. het *Erf* met de daaropstaande *Gebouwen* gelegen op den hoek van de *Hof* en *Princestraten*, bekend onder La E No. 149 N. W. La. D No. 760 O. W. aankomende den boedel Thomas Allen.

2. a. het *Erf* met de daaropstaande *Gebouwen* gelegen op den hoek van de *Wachers* en *Sommelsdijkstraten* 1e Buitenwijk No. 55 O. W. La. A No. 166

b. het bloote *Erf* gelegen als voren aan de *Neppeusgracht* No. 107 O. W. La. A No. 79 beide aankomende den boedel Jan Schippers.

Paramaribo, den 18 *November* 1859.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 30n November 1859, des voormiddags ten *half negen* ure, publiekelijk bij executie verkoopen:

a. De Plantaadje *Bent'shope* c. a., gelegen aan de *Warappakreek*, aankomende John Bent, in boedel.

b. De verlatene Plantaadje *Breedevoort* c. a., gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, aankomende de minderjarigen M. A. — W. — H. E. — J. C. — en A. Jackson.

Edictale Citatie.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaardt bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van M. Schuinen, wegens het provenue van het op den 17n. Junij 1859 bij executie verkochte Huis en Erf La. B No 237 a b c, aangekomen hebbende M. Schuinen.

Van William Christie, wegens het provenue van op de op den 17n Junij 1859 bij executie verkochte plantaadje *Picardie*, c. a. aangekomen hebbende William Christie voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter Præ et Concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 2n. December 1859; des morgens ten *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van Relaas en Bijlagen. Voorts hunne sustenuen van Præ et Concurrentie op te geven en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, den* 7 *November* 1859.

ADVERTENTIËN.

CONCORDIA.

VERG. REC. en INSTR. in den Bo. of Mr. gr. op MAANDAG den 28n. dezer des avonds te *zeven* uren *precies*. [ ]

HEDEN overleed tot mijne innige droefheid mijn geliefde Echtgenoot WILLEM VAN DER HEIJDEN, in den ouderdom van 50 jaren.

Strekkende deze tot algemeene en bijzondere kennisgeving.

Paramaribo, den 15 *November* 1859.

(15344) Wed. W. VAN DER HEIJDEN.

Het Cohier van Finta

der *Nederlandsch Portugeesch Israëlitische Gemeente* over dit loopend Israëlitisch Jaar, gearresteerd zijnde, zoo wordt ter kennis van de lidmaten dier Gemeente gebragt, dat hetzelve COHIER, van af den 20sten dezer, tot den 4den der aanstaande maand, met uitzondering van Zaturdagen, van des middags 2 tot 5 uren, ten huize van den Ontvanger den Heer J. DE CAPADOSE ter *visie* zal liggen; kunnende de zoodanigen. die eenige reden van bezwaar daartegen vermeenen te hebben, zich schriftelijk deswege bij voornoemd KERKBESTUUR, gedurende het hiervoren vermeld tijdvak adresseren.

Paramaribo, den 17 *November* 1859

De Secretaris bij het Kerkbestuur voornoemd,

M. C. NASSIJ.

[ ] A. SALOMONS zal Dingsdag a. k. verkoopen:

Provisien, kistjes Eng. Zeep, Zijden Parapluie's, ZIJDEN HANDSCHOENEN, Garen Drit, Wit en Gekl. NETELDOEK, Barège, gemaakte *HEMDEN*, Alpacca, Linnen Katoen, Dames Laarzen en diverse andere MANOFACTUREN.

Alsmede:

Een kist extra Havana *SIGAREN*.

(15345) Al degenen die deugdelijke vorderingen hebben ten laste van nu wijlen den Heer EMAMUEL SIMON ABENDANON, worden verzocht binnen den tijd van *veertien* dagen daarvan opgave te doen; en zij die aan gemelden boedel schuldig zijn, om Betaling te presteren.

Zullende over *zes* weken dag en datum nader te bepalen door den Vendumeester A. SALOMONS publiekelijk worden verkocht:

Het ERF met de daaropstaande GEBOUWEN aan de *Groote Dwarsstraat* La. E No. 207*b*. behoorende tot bovengemelden boedel.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP en te bevragen bij den Heer A. E. JACOTT.

Paramaribo, den 19 *November* 1859.

S. T. ASCALON.

Executeur Testamentair.

Tooneel Genootschap:

THALIA.

DONDERDAG den 24 November 1859.

Het Avonduur,

Tooneelspel in *een* bedrijf.

En daarna:

DE HOFKLEERMAKER GENERAAL,

Blijspel in *twee* bedrijven.

De Secretaris,

( ) J. P. W. VAN EYCK.

Laatste Waarschuwing

DEBITEUREN van de liquiderende Firma

Sandtmann & Co.,

worden dringend aangemaand, tot en met 30 dezer, het nog verschuldigde aan te zuiveren, daar na dien tijd alle nalatigen, *zonder eenigen onderscheid van persoon* in *REGTEN* zullen vervolgd worden.

Paramaribo, den 17 *November* 1859

SANDTMANN & CO

Te Koop:

EEN EXTRA RIJ & TREKPAARD

Adres ter dezer Drukkerij. ( )

D. C. MUNRO

heeft van *Londen* via *Demerarij* per het schip *Adonis* ontvangen:

Verscheidene Dames en Heeren *MODEWAREN* *naar den laatsten smaak.*

Voorts:

Een assortiment EETWAREN in blik HILL en JONES THEE BESCHUIT. MORTON'S PICKLES, Fransche KAPPERS, SUIKERGOED. DURHAM MOSTERD, extra JAMS en JELLIES, TAFELZOUT, HOCKIN'S SEIDLITZ POWDER *Dinneford's* FLUID MAGNESIA, Groote potten Bristol SUIKERKALK enz. ( )

Attentie.

Dames bruine Tuinhoeden, Fraaije *Hoeden Linten*, DAMES Verlakte Schoenen, GOM ELASTIQUE dito, HEEREN BOTTINES en Leeren *PANTOFFELS*, Fraaije Ambre tique VESTEN KNOOPEN, Pleete Vingerhoeden, dito Drinkbekers, Horologie zijden Koord, BUIKBANDEN,

Extra* zwarte THEE, *Fijne Haarkammen* in soorten, Extra Reukzeep, Scheermessen, *Strijkleer*, *LINNEN BOORDJES* *Versche* Zalm, Makreelen, Kreeften en Ossen vleesch in ponds blikjes, *Madera

Aardappelen

en meer andere GOEDEREN alles laatste smaak en versch, à CONTANT

te bekomen bij

Joël Salomons.

Waterkant. ( )

Aangebragt per *Triton* en laatst gearriveerde schepen en te bekomen bij

G. H. L. BAKKER:

Nieuwe *HARING*, ANCHOVISCH, GEZOUTEN VISCH *AARDAPPELEN* en andere **PROVISIEN,** Ingelegde Groentens, Boekjesstreep, Patent Olie in ½ en ¼ pullen, EETWAREN in blik, alle soorten DRANKEN, LIMONADE GAZEUSE en meer andere GOEDEREN. (15347

Nieuwe Haring,

Nieuwe Bessen Genever, **Beste Nieuwe Aardappelen**

Provisien, Dranken,

BROODSUIKERS, Zwaar zwart VESTEN SATIJN,

en meer andere *Goederen voor GereedGeld*

te bekomen bij

J. P. HAASE JR.

Paramaribo, 5 *November* 1859. ( )

MICHEL JUDA

heeft wederom ontvangen en biedt tegen *matige prijzen* te koop aan:

***Provisien*, Dranken, *SIGAREN* van *f* 20 tot *f* 80 per mille, Patent OLIE in groote pullen**

Specerijen

en veel meer andere Goederen. ( )

Ontpakt en tegen *Gereed Geld* **te bekomen bij**

J. J. P. WESSELS.

De welbekende *Aurora*, *Jupiter en Frangancia*

SIGAREN.

Alsmede:

Het merk *Lola Montes* à *f* 8 per mille. [ ]

J. VAN GELDER

heeft ontvangen per de *Plata*:

Opgemaakte Dames HOEDEN, **MANTILLES, Afgepaste *Kleedjes*,** Kinder HESJES en JURKJES, ***Linten, Bloemen, Veeren,*** AGREMENTEN, HANDSCHOENEN, en **verdere *Modewaren*, *Flambards*, Gemaakte *Rokken Jassen, Broeken* en *Hemden*, *Schoenen*** in soorten, enz., enz., enz.

Voornemens zijnde in het aanstaande naar te vertrekken, biedt hij bovenstaande en zijne andere voorradige GOEDEREN, tegen *ZEER* goedkoope prijzen, mits à CONTANT aan. Zijne DEBITEUREN worden vriendelijk verzocht hun verschuldigde te willen aanzuiveren ten einde hem niet, tot het aanwenden van onaangename maatregelen, te noodzaken. ( )

Per *Plata* ontvangen bij

E. B. STUGER:

1e. kwal. *BOTER*, L. M. en Zwits. *Kazen*, *NIEUWE ANSJOVIS*, Extra ROOKSPEK in ¼ en ½ tonnen, VLEESCHSOORTEN en Groenten in blik, BANKET en BITTERKOEKJES, **versche kruideniers waren,** Witte Genua OLIE in wijnflesschen, BROODSUIKER, Comp. KAARSEN, FOCKINGK's No. 1 Likeuren en Maagbitter, de beste soort HAANTJES en VALKER BIER in manden van 25 flesschen, Witte en Cognac BRANDEWIJN en GENEVER in kelders.

PATENT OLIE in heele en halve amen en pullen, RAAPOLIE Gekookte en Ongek. LIJNOLIE, No. 1 Geprepareerd **Loodwit en echt Zinkwit,** Zuiver Spaansch en Vriesch GROEN, Berlijnsch Blauw, Doodekop, Goudglid, Zwartsel, Gemalen en Timmerkrijt.

Dun ZOOLLEDER, Best Verlakt, Gewast, Gekleurd en Wit Voeringleder, Mans en Jongens Hooge en Lage Schoenen, Dito Verlakte Rijg en met Elastiek, Dames en Meisjes Laarsjes met Hakken, Heeren en Dames PANTOFFELS, Kinderschoentjes, Zijden Elastiek, Boor en Bindlint en verdere Schoenmakers benoodigdheden van de beste soorten.

In voorraad:

Mode artikelen, Sigaren, enz. ( )

HOLLOWAY'S *Zalf en Pillen*.

De inwoners van Java zijn zeer blootgesteld aan rhumatiek vooral in het regenachtige en koude jaargetijde. Holloway's Zalf is dan een schat die men onmogelijk te hoog waarderen kan. De te kameengetrokkene gewrichten goed ingewreven met deze doordringende Zalf herkrijgen spoedig derzelver vroegere buigzaamheid, en de pijn en ontsteking welke met deze gezaartijke rhumatiek altijd gepaard gaan, worden onveranderlijk door dezelve verligt. Zelfs in gevallen waarin de ledematen gedeeltelijk krachteloos geworden waren hebben ze hunne bewegingskrachten en oorspronkelijke sterkte herkregen. Zenuwziekten, Tic-douloureux en alle andere ongesteldheden van het zenuwgestel worden met dezelfde gemakkelijkheid door deze beide middelen genezen. De Pillen, door derzelver regtstreeksche werking op alle afzonderingen der vochten en door deze op het bloed, zijn eenen edelen hulpgenoot voor de Zalf.

Deze PILLEN zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1/3 en *f* 5 en Zalf à *f* 20. (15346)

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.